

Chukat, Haftarah, July 5, 2025

Judges 11:1-33

(1) Jephthah the Gileadite was an able warrior, who was the son of a certain prostitute. Jephthah's father was Gilead; (2) but Gilead also had sons by his wife, and when the wife's sons grew up, they drove Jephthah out. They said to him, "You shall have no share in our father's property, for you are the son of an outsider." (3) So Jephthah fled from his brothers and settled in the Tob country. Men of low character gathered about Jephthah and went out raiding with him. (4) Some time later, the Ammonites went to war against Israel. (5) And when the Ammonites attacked Israel, the elders of Gilead went to bring Jephthah back from the Tob country. (6) They said to Jephthah,

שופטים י"א:א'-ל"ג

(א) ויפתח הגלעדי היה גבור חיל
והוא בן-אשה זונה ויולד גלעד
את-יפתח: (ב) ותלד אשת-גלעד
לו בנים ויגדלו בני-האשה ויגרשו
את-יפתח ויאמרו לו לא-תנחל
בבית-אבינו כי בן-אשה אחרת
אמה: (ג) ויברח יפתח מפני אחיו
וישב בארץ טוב ויתלקטו
אל-יפתח אנשים ריקים ויצאו
עמו: {פ} (ד) ויהי מימים וילחמו
בני-עמון עם-ישראל: (ה) ויהי
כאשר-נלחמו בני-עמון
עם-ישראל וילכו זקני גלעד
לקחת את-יפתח מארץ טוב: (ו)
ויאמרו ליפתח לכה והייתה לנו
לקצין ונלחמה בבני עמון: (ז)
ויאמר יפתח לזקני גלעד הלא

“Come be our chief, so that we can fight the Ammonites.” (7) Jephthah replied to the elders of Gilead, “You are the very people who rejected me and drove me out of my father’s house. How can you come to me now when you are in trouble?” (8) The elders of Gilead said to Jephthah, “Honestly, we have now turned back to you. If you come with us and fight the Ammonites, you shall be our commander over all the inhabitants of Gilead.” (9) Jephthah said to the elders of Gilead, “[Very well,] if you bring me back to fight the Ammonites and GOD delivers them to me, I am to be your commander.” (10) And the elders of Gilead answered Jephthah, “GOD shall be witness between us: we will do just as you have said.” (11) Jephthah went with the elders of Gilead, and the people made him their commander and chief. And Jephthah repeated all these terms before GOD at Mizpah.

אַתֶּם שָׁנֵאתֶם אוֹתִי וְתִגְרְשׁוּנִי
מִבֵּית אָבִי וּמִדּוּעַ בָּאתֶם אֵלַי לְעֹתָה
כַּאֲשֶׁר צָר לָכֶם: (ח) וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי
גִלְעָד אֶל־יִפְתָּח לָכֵן עֲתָה שָׁבָנוּ
אֵלֶיךָ וְהִלָּכְתָּ עִמָּנוּ וְנִלְחַמְתָּ בְּבָנֵי
עַמּוֹן וְהָיִיתָ לָּנוּ לְרֹאשׁ לְכָל יִשְׂרָאֵל
גִּלְעָד: (ט) וַיֹּאמֶר יִפְתָּח אֶל־זִקְנֵי
גִלְעָד אִם־מְשִׁיבִים אַתֶּם אוֹתִי
לְהִלָּחֵם בְּבָנֵי עַמּוֹן וְנָתַן יְהוָה
אוֹתָם לִפְנֵי אֲנֹכִי אֶהְיֶה לָכֶם
לְרֹאשׁ: (י) וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי־גִלְעָד
אֶל־יִפְתָּח יְהוָה יְהִיָּה שְׁמִיעַ
בִּינוֹתֵינוּ אִם־לֹא כִדְבָרְךָ כֵּן נַעֲשֶׂה:
(יא) וַיֵּלֶךְ יִפְתָּח עִם־זִקְנֵי גִלְעָד
וַיְשִׁימוּ הָעָם אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם לְרֹאשׁ
וּלְקָצִין וַיְדַבֵּר יִפְתָּח אֶת־כָּל־דִּבְרָיו
לִפְנֵי יְהוָה בַּמִּצֵּפָה: {פ}(יב) וַיִּשְׁלַח
יִפְתָּח מַלְאָכִים אֶל־מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן
לֵאמֹר מֶה־לִּי וְלָךְ כִּי־בָאת אֵלַי
לְהִלָּחֵם בָּאֲרָצִי: (יג) וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ
בְּנֵי־עַמּוֹן אֶל־מַלְאָכָיו יִפְתָּח

(12) Jephthah then sent messengers to the king of the Ammonites, saying, "What have you against me that you have come to make war on my country?" (13) The king of the Ammonites replied to Jephthah's messengers, "When Israel came from Egypt, they seized the land that is mine, from the Arnon to the Jabbok as far as the Jordan. Now, then, restore it peaceably." (14) Jephthah again sent messengers to the king of the Ammonites. (15) He said to him, "Thus said Jephthah: Israel did not seize the land of Moab or the land of the Ammonites. (16) When they left Egypt, Israel traveled through the wilderness to the Sea of Reeds and went on to Kadesh. (17) Israel then sent messengers to the king of Edom, saying, 'Allow us to cross your country.' But the king of Edom would not consent. They also sent a mission to the king of Moab, and he refused. So Israel,

כִּי־לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת־אֶרֶצִי בְעֵלוֹתַי
מִמִּצְרַיִם מֵאַרְנוֹן וְעַד־הַיַּבֶּק
וְעַד־הַיַּרְדֵּן וְעַתָּה הָשִׁיבָה אֶתְהֶן
בְּשָׁלוֹם: (יד) וַיֹּסֶף עוֹד יִפְתָּח
וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים אֶל־מֶלֶךְ בְּנֵי
עַמּוֹן: (טו) וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה אָמַר
יִפְתָּח לֹא־לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת־אֶרֶץ
מוֹאָב וְאֶת־אֶרֶץ בְּנֵי עַמּוֹן: (טז) כִּי
בְעֵלוֹתָם מִמִּצְרַיִם וַיֵּלֶךְ יִשְׂרָאֵל
בַּמִּדְבָּר עַד־יַם־סוּף וַיָּבֹא קָדֵשׁ:
(יז) וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מְלָאכִים |
אֶל־מֶלֶךְ אֱדוֹם | לֵאמֹר
אֶעֱבְרָה־נָּא בְּאַרְצְךָ וְלֹא שָׁמַעַ
מֶלֶךְ אֱדוֹם וְגַם אֶל־מֶלֶךְ מוֹאָב
שָׁלַח וְלֹא אָבָה וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל
בְּקָדֵשׁ: (יח) וַיֵּלֶךְ בַּמִּדְבָּר וַיָּסֹב
אֶת־אֶרֶץ אֱדוֹם וְאֶת־אֶרֶץ מוֹאָב
וַיָּבֹא מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ לְאֶרֶץ מוֹאָב
וַיַּחְנוּן בְּעֵבֶר אֲרֻנוֹן וְלֹא־בָאוּ
בְּגִבּוֹל מוֹאָב כִּי אֲרֻנוֹן גְּבוּל מוֹאָב:
(יט) וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מְלָאכִים

after staying at Kadesh, (18) traveled on through the wilderness, skirting the land of Edom and the land of Moab. They kept to the east of the land of Moab until they encamped on the other side of the Arnon; and, since Moab ends at the Arnon, they never entered Moabite territory. (19) “Then Israel sent messengers to Sihon king of the Amorites, the king of Heshbon. Israel said to him, ‘Allow us to cross through your country to our homeland.’ (20) But Sihon would not trust Israel to pass through his territory. Sihon mustered all his troops, and they encamped at Jahaz; he engaged Israel in battle. (21) But the ETERNAL, the God of Israel, delivered Sihon and all his troops into Israel’s hands, and they defeated them; and Israel took possession of all the land of the Amorites, the inhabitants of that land. (22) Thus they possessed all the territory of the Amorites from

אֶל-סִיחֹן מֶלֶךְ-הָאֱמֹרִי מִלָּד
חֲשֹׁבֹן וַיֹּאמֶר לוֹ יִשְׂרָאֵל
נִעְבְּרָה-נָא בָאָרֶץ עַד-מְקוֹמִי: (כ)
וְלֹא-הָאֱמִין סִיחֹן אֶת-יִשְׂרָאֵל עֲבֹר
בְּגִבְלוֹ וַיֹּאסֶף סִיחֹן אֶת-כָּל-עַמּוֹ
וַיַּחֲנוּ בִיהֶצָה וַיִּלָּחֶם עִם-יִשְׂרָאֵל:
(כא) וַיִּתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי-יִשְׂרָאֵל
אֶת-סִיחֹן וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ בְּיַד
יִשְׂרָאֵל וַיָּכּוּם וַיִּירָשׁ יִשְׂרָאֵל אֶת
כָּל-אֶרֶץ הָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב הָאָרֶץ
הַהִיא: (כב) וַיִּירָשׁוּ אֵת כָּל-גִּבּוֹל
הָאֱמֹרִי מֵאֲרֻנוֹן וְעַד-הַיַּבֵּק
וּמִן-הַמִּדְבָּר וְעַד-הַיַּרְדֵּן: (כג) וַעֲתָה
יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוֹרִישׁ
אֶת-הָאֱמֹרִי מִפְּנֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
וְאַתָּה תִּירָשָׁנּוּ: (כד) הֲלֹא אַתָּה
אֲשֶׁר יוֹרִישָׁךְ כְּמוֹשׁ אֱלֹהֶיךָ אוֹתוֹ
תִּירָשׁ וְאַתָּה כָּל-אֲשֶׁר הוֹרִישׁ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ מִפְּנֵינוּ אוֹתוֹ נִירָשׁ: (כה)
וְעַתָּה הֵטוֹב טוֹב אַתָּה מִבְּלֶק
בֶּן-צִפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב הַרְּוֹב רַב

the Arnon to the Jabbok and from the wilderness to the Jordan. (23) “Now, then, the ETERNAL, the God of Israel, dispossessed the Amorites before this covenanted people Israel; and should you possess their land? (24) Do you not hold what Chemosh your god gives you to possess? So we will hold on to everything that the ETERNAL our God has given us to possess. (25) “Besides, are you any better than Balak son of Zippor, king of Moab? Did he start a quarrel with Israel or go to war with them? (26) “While Israel has been inhabiting Heshbon and its dependencies, and Aroer and its dependencies, and all the towns along the Arnon for three hundred years, why have you not tried to recover them all this time? (27) I have done you no wrong; yet you are doing me harm and making war on me. May GOD, who judges, decide today between the Israelites and the Ammonites!” (28) But the

עַם־יִשְׂרָאֵל אִם־נִלְחָם נִלְחָם בָּם:
 (כו) בַּשָּׁבֶת יִשְׂרָאֵל בְּחֶשְׁבוֹן
 וּבְבִנוֹתֶיהָ וּבְעֶרְעוֹר וּבְבִנוֹתֶיהָ
 וּבְכָל־הָעָרִים אֲשֶׁר עַל־יְדֵי אַרְנוֹן
 שְׁלַשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וּמִדּוּעַ
 לֹא־הִצַּלְתֶּם בָּעֵת הַהִיא: (כז)
 וְאֲנֹכִי לֹא־חָטָאתִי לָךְ וְאַתָּה עָשִׂה
 אֵתִי רָעָה לְהִלָּחֵם בִּי יִשְׁפֹּט יְהוָה
 הַשֹּׁפֵט הַיּוֹם בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבֵין
 בְּנֵי עַמּוֹן: (כח) וְלֹא שָׁמַע מִלֶּךְ בְּנֵי
 עַמּוֹן אֶל־דְּבָרֵי יִפְתָּח אֲשֶׁר שָׁלַח
 אֵלָיו: {פ}(כט) וַתְּהִי עַל־יִפְתָּח רוּחַ
 יְהוָה וַיַּעֲבֹר אֶת־הַגִּלְעָד
 וְאֶת־מְנַשֶּׁה וַיַּעֲבֹר אֶת־מִצְפָּה
 גִּלְעָד וּמִמִּצְפָּה גִלְעָד עָבַר בְּנֵי
 עַמּוֹן: {ל}(ל) וַיֵּדֶר יִפְתָּח גִּדֵּר לַיהוָה
 וַיֹּאמֶר אִם־נָתַתָּן תַּתֵּן אֶת־בְּנֵי עַמּוֹן
 בְּיָדִי: {לא} וְהָיָה הַיּוֹצֵא אֲשֶׁר יֵצֵא
 מִדִּלְתִּי בֵּיתִי לִקְרֹאתִי בְּשׁוּבִי
 בְּשָׁלוֹם מִבְּנֵי עַמּוֹן וְהָיָה לַיהוָה
 וְהַעֲלִיתִיהוּ עֲלָה: {פ}(לב) וַיַּעֲבֹר

king of the Ammonites paid no heed to the message that Jephthah sent him. (29) Then the spirit of GOD came upon Jephthah. He marched through Gilead and Manasseh, passing Mizpeh of Gilead; and from Mizpeh of Gilead he crossed over [to] the Ammonites. (30) And Jephthah made the following vow to GOD: “If You deliver the Ammonites into my hands, (31) then whatever comes out of the door of my house to meet me on my safe return from the Ammonites shall be GOD’s and shall be offered by me as a burnt offering.” (32) Jephthah crossed over to the Ammonites and attacked them, and GOD delivered them into his hands. (33) He utterly routed them—from Aroer as far as Minnith, twenty towns—all the way to Abel-cheramim. So the Ammonites submitted to the Israelites.

יִפְתָּח אֶל־בְּנֵי עַמּוֹן לְהִלָּחֵם בָּם
וַיִּתְּנֵם יְהוָה בְּיָדוֹ: (לג) וַיָּכֻם
מֵעָרוֹעַר וְעַד־בְּאֵר מִיַּת עֲשָׁרִים
עִיר וְעַד אָבֶל כְּרָמִים מִכָּה גְדוֹלָה
מְאֹד וַיִּכְנְעוּ בְּנֵי עַמּוֹן מִפְּנֵי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל: {פ}